



MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 175 (XIX) — Nr. 769

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 13 noiembrie 2007

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 873 din 16 octombrie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 58/2005 pentru modificarea Legii nr. 301/2004 — Codul penal și a Legii nr. 294/2004 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal	2–3
ORDONAȚE ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
127. — Ordonanță de urgență privind Gruparea europeană de cooperare teritorială	4–7
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
1.061/1.952. — Ordin al ministrului transporturilor și al ministrului economiei și finanțelor pentru aprobarea bugetului de venituri și cheltuieli rectificat pe anul 2007 al Regiei Autonome „Registrul Auto Român” de sub autoritatea Ministerului Transporturilor	7–12
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
Decizia nr. LI (51)	13–14
Decizia nr. LIII (53)	14–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 873**

din 16 octombrie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 58/2005 pentru modificarea Legii nr. 301/2004 — Codul penal și a Legii nr. 294/2004 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 58/2005 pentru modificarea Legii nr. 301/2004 — Codul penal și a Legii nr. 294/2004 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, excepție ridicată de Dorel Cheche în Dosarul nr. 3.830/2/2006 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal răspunde autorul excepției, lipsind cealaltă parte, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul părții prezente, pentru susținerea excepției de neconstituționalitate. Acesta reiterează criticile formulate în notele scrise depuse pentru motivarea excepției și precizează, în plus, că acestea vizează nu numai Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 58/2005, dar și Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2006 privind unele măsuri pentru asigurarea bunei funcționări a instanțelor judecătorești și parchetelor și pentru prorogarea unor termene. În concluzie, solicită admiterea excepției de neconstituționalitate și depune, totodată, copii ale unor scripte referitoare la alte dosare personale soluționate sau aflate pe rolul unor instanțe de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public menționează că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2006 nu poate constitui obiect al excepției de neconstituționalitate, deoarece nu este cuprinsă în dispozitivul încheierii de sesizare a Curții Constituționale. Arată că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 58/2005 dispune prorogarea intrării în vigoare a unor prevederi din Legea nr. 301/2004, respectiv din Legea nr. 294/2004 până la data de 1 septembrie 2006, astfel că actul normativ criticat și-a încetat aplicabilitatea. Prin urmare, excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, sens în care Curtea Constituțională s-a mai pronunțat, de exemplu, prin Decizia nr. 705/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 951 din 24 noiembrie 2006.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 5 februarie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 3.830/2/2006, Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 58/2005 pentru

modificarea Legii nr. 301/2004 — Codul penal și a Legii nr. 294/2004 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, excepție ridicată de Dorel Cheche într-o cauză privind soluționarea unei cauzei penale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că, datorită prorogării intrării în vigoare a Codului penal și a Legii nr. 294/2004 — legi care, în opinia sa, sunt singurele reglementări în materie penală conforme cu instrumentele juridice internaționale în domeniul drepturilor omului la care România este parte —, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 58/2005 afectează în mod grav „drepturi, libertăți și îndatoriri prevăzute de Constituție”. Totodată, actul normativ criticat nu respectă exigențele impuse de art. 115 alin. (4), (5) și (6) din Legea fundamentală, referitoare la existența cazului excepțional, intrarea în vigoare și domeniul de reglementare al ordonanțelor de urgență, iar prin „publicarea tardivă în Monitorul Oficial al României” se încalcă și dispozițiile art. 15 alin. (2) din Constituție cu privire la principiul aplicării legii pentru viitor.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată. Argumentează, în acest sens, că prorogarea datei de intrare în vigoare a Codului penal și a Legii nr. 294/2004 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal până la data de 1 septembrie 2008 nu afectează drepturile și libertățile reclamantului și nu este de natură a atrage neconstituționalitatea ordonanței atacate.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, invocând, în acest sens, jurisprudența în materie a Curții Constituționale, respectiv Decizia nr. 613/2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.114 din 9 decembrie 2005. Indicând nota de fundamentare ce însoțește ordonanța de urgență criticată, Guvernul susține că nu se poate reține pretinsa contrariedade a acestui act normativ față de prevederile art. 115 din Constituție, referitoare la delegarea legislativă. Mai mult, precizează că art. VI din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2006 privind unele măsuri pentru asigurarea bunei funcționări a instanțelor judecătorești și parchetelor și pentru prorogarea unor termene a prorogată termenele de intrare în vigoare a Legii nr. 301/2004 — Codul penal și a Legii nr. 294/2004 până la data de 1 septembrie 2008. Menționează, de asemenea, că atât Legea nr. 23/1969 privind executarea pedepselor, cât și Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 56/2003 privind unele drepturi ale persoanelor aflate în executarea pedepselor privative de libertate au fost abrogate prin Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor

și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 58/2005 este inadmisibilă. Se arată că prin ordonanța criticată s-au modificat termenele prevăzute de art. 512 din Legea nr. 301/2004 — Codul penal și de art. 97 alin. (1) din Legea nr. 294/2004 în sensul stabilirii ca dată de intrare în vigoare a celor două legi data de 1 septembrie 2006. Ulterior, prin art. VI din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2006, aceste termene au fost prorogate până la data de 1 septembrie 2008. Prin urmare, așa cum a reținut Curtea Constituțională în Decizia nr. 705/2006, dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 58/2005 și-au încetat aplicabilitatea, iar în temeiul art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992, excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile autorului excepției, concluziile procurorului și dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, potrivit încheierii de sesizare, îl constituie Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 58/2005 pentru modificarea Legii nr. 301/2004 — Codul penal și a Legii nr. 294/2004 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, act normativ publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 552 din 28 iunie 2005. Prin dispozițiile ordonanței criticate se stabilește că termenele prevăzute de art. 512 din Legea nr. 301/2004 — Codul penal (art. I), cât și de art. 97 alin. (1) din Legea nr. 294/2004 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal (art. II), referitoare la intrarea în vigoare a Codului penal, respectiv a Legii nr. 294/2004, se prorogă până la data de

1 septembrie 2006. Ulterior, prin art. VI din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 566 din 30 iunie 2006, termenele prevăzute la art. 512 din Legea nr. 301/2004 — Codul penal și la art. 97 alin. (1) din Legea nr. 294/2004 au fost prorogate până la data de 1 septembrie 2008.

Cât privește solicitarea formulată de autorul excepției în timpul dezbaterilor din ședința publică, referitoare la extinderea obiectului excepției asupra Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2006 privind unele măsuri pentru asigurarea bunei funcționări a instanțelor judecătorești și parchetelor și pentru prorogarea unor termene, Curtea constată că această cerere nu poate fi primită, deoarece, potrivit art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, Curtea Constituțională se pronunță numai asupra dispozițiilor legale cuprinse în încheierea prin care instanța de judecată sesizează Curtea cu soluționarea excepției de neconstituționalitate, în caz contrar nefiind legal sesizată.

În motivarea excepției, autorul acesteia invocă textele constituționale ale art. 11, art. 15 alin. (2), art. 20, art. 21 alin. (3), art. 53 și ale art. 115 alin. (4), (5) și (6). De asemenea, face trimitere la actele juridice internaționale în materia drepturilor omului, respectiv Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și Declarația Universală a Drepturilor Omului.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea Constituțională constată că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 58/2005 a mai constituit obiect al controlului de constituționalitate, prin raportare la aceleași texte constituționale invocate și în prezenta cauză și cu o motivare asemănătoare.

Astfel, prin Decizia nr. 705 din 19 octombrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 951 din 24 noiembrie 2006, Curtea a respins ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate, reținând că „dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 58/2005, potrivit cărora a fost stabilit un termen de intrare în vigoare a anumitor acte normative, și-au încetat aplicabilitatea”. Pentru aceleași argumente, Curtea s-a pronunțat în același sens și prin Decizia nr. 335 din 3 aprilie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 325 din 15 mai 2007.

Întrucât față de cele reținute de Curte prin deciziile menționate nu au intervenit elemente noi, de natură a reconsidera jurisprudența sa în materie, argumentele ce au stat la baza soluțiilor anterior pronunțate, la care s-a făcut referire, își mențin valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 58/2005 pentru modificarea Legii nr. 301/2004 — Codul penal și a Legii nr. 294/2004 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, excepție ridicată de Dorel Cheche în Dosarul nr. 3.830/2/2006 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 16 octombrie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Claudia-Margareta Krupenschi

ORDONANȚE ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

ORDONANȚĂ DE URGENȚĂ privind Gruparea europeană de cooperare teritorială

Având în vedere faptul că România, în calitate de stat membru al Uniunii Europene, trebuie să permită asocierea autorităților administrației publice centrale, a unităților administrativ-teritoriale, a organismelor de drept public, precum și a asociațiilor constituite de acestea, din România, cu structuri similare din alte state membre ale Uniunii Europene, în vederea constituirii unor entități cu personalitate juridică, pentru realizarea și gestionarea unor acțiuni de cooperare teritorială, pentru consolidarea coeziunii economice, sociale și teritoriale, în temeiul Regulamentului Parlamentului European și al Consiliului nr. 1.082/2006 privind Gruparea europeană de cooperare teritorială (GECT),

ținând seama de necesitatea adoptării de măsuri imediate, în vederea asigurării cadrului legal național care să permită aplicarea directă a acestui act comunitar,

în temeiul art. 115 alin. (4) din Constituția României, republicată, și având în vedere art. 16 alin. (1) din Regulamentul Parlamentului European și al Consiliului nr. 1.082/2006,

Guvernul României adoptă prezenta ordonanță de urgență.

CAPITOLUL I Dispoziții generale

Art. 1. — (1) Prezenta ordonanță de urgență creează cadrul legal național care asigură aplicarea Regulamentului Parlamentului European și al Consiliului nr. 1.082 din 5 iulie 2006 privind Gruparea europeană de cooperare teritorială (GECT), publicat în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene nr. L 210 din 31 iulie 2006, denumit în continuare *Regulament*, în scopul de a facilita promovarea cooperării transfrontaliere, transnaționale și/sau interregionale, denumită în continuare *cooperare teritorială*, având ca unic obiectiv consolidarea coeziunii economice și sociale.

(2) Gruparea europeană de cooperare teritorială, denumită în continuare *GECT*, acționează pentru a implementa programe sau proiecte de cooperare teritorială cofinanțate de Uniunea Europeană, în primul rând din instrumente structurale, Fondul european de dezvoltare regională, Fondul social european, Fondul de coeziune, precum și pentru a realiza alte acțiuni specifice de cooperare teritorială cu sau fără contribuția financiară a Uniunii Europene.

Art. 2. — (1) GECT reprezintă, în sensul prezentei ordonanțe de urgență, persoana juridică română de drept privat, constituită pe teritoriul României, nonprofit, cu patrimoniu propriu, care desfășoară activități de interes public prin care este promovată cooperarea teritorială, cu scopul consolidării coeziunii economice și sociale.

(2) GECT se constituie prin asocierea, după caz, a autorităților publice centrale, a unităților administrativ-teritoriale, a organismelor de drept public, precum și a asociațiilor constituite de acestea în România cu structuri similare din alte state membre ale Uniunii Europene pentru facilitarea și promovarea cooperării teritoriale, în limitele competențelor de care dispun, potrivit legislației naționale.

(3) Unitățile administrativ-teritoriale au dreptul ca, în limitele competențelor autorităților lor deliberative și executive, acordate potrivit reglementărilor legale în vigoare, să coopereze și să se asocieze cu unități administrativ-teritoriale din alte state membre ale Uniunii Europene, în condițiile legii.

(4) În conformitate cu prevederile Regulamentului pot fi membre ale unei GECT și structuri aparținând unor state care nu sunt membre ale Uniunii Europene, numai dacă legislația națională a acestora prevede dreptul lor de a participa la acest tip de asocieri.

CAPITOLUL II Autorități competente

Art. 3. — (1) Se desemnează Ministerul Dezvoltării, Lucrărilor Publice și Locuințelor ca autoritate de notificare în sensul prezentei ordonanțe de urgență.

(2) Atribuțiile autorității de notificare sunt:

a) să primească și să analizeze proiectele de convenție și statut ale GECT, întocmite potrivit prevederilor Regulamentului, denumite în continuare *documente constitutive*;

b) să emită autorizația de funcționare sau, după caz, decizia de respingere a GECT ce urmează a avea sediul și a se înregistra în România;

c) să emită avizul prin care este exprimat acordul sau, după caz, refuzul cu privire la asocierea unui solicitant din România la o GECT care are sediul și este înregistrată în alt stat membru al Uniunii Europene;

d) să păstreze, la sediul său, evidența GECT prevăzută la lit. b), precum și a participărilor prevăzute la lit. c) prin Registrul grupărilor europene de cooperare teritorială, denumit în continuare *Registrul GECT*;

e) să informeze Comitetul regiunilor cu privire la înregistrarea GECT și la orice modificare ulterioară a convenției și statutului în temeiul cărora aceasta funcționează;

f) să emită decizie de interzicere a funcționării unei GECT cu sediul în România sau retragerea membrului român dintr-o GECT, dacă activitatea acesteia contravine ordinii, securității, sănătății sau moralității publice ori este contrară interesului public;

g) să ceară instanței judecătorești dizolvarea unei GECT, în cazul în care constată că aceasta nu mai îndeplinește cerințele prevăzute la art. 1 alin. (2), respectiv cele prevăzute la art. 7 din Regulament;

h) să informeze autoritățile competente din statele membre în conformitate cu legislația cărora au fost constituiți membrii GECT, în urma solicitărilor scrise ale acestora, asupra activităților GECT desfășurate pe teritoriul României;

i) să informeze autoritățile competente din statele membre în conformitate cu legislația cărora au fost constituiți membrii GECT cu privire la înregistrarea sau dizolvarea unei GECT cu sediul în România, precum și cu privire la modificările ulterioare, directe sau indirecte, ale convenției și statutului, precum și la dizolvarea unei GECT cu sediul în România;

j) să informeze autoritățile competente din celelalte state membre cu privire la eventualele dificultăți constatate în timpul controlului și auditului efectuate potrivit art. 6 din Regulament și art. 5 din prezenta ordonanță de urgență;

k) să solicite și să primească de la membrii GECT și de la instituțiile implicate în funcționarea GECT orice date, informații sau documente în legătură cu activitatea GECT;

l) să emită certificatul referitor la efectuarea radierii GECT, ca urmare a dizolvării;

m) orice alte atribuții prevăzute de lege.

Art. 4. — (1) GECT se înregistrează în Registrul GECT.

(2) Registrul GECT este public și este ținut de autoritatea de notificare.

(3) Autoritatea de notificare este obligată să elibereze, pe cheltuiala persoanei care a făcut cererea, copii ale înregistrărilor efectuate în Registrul GECT și ale documentelor prezentate pentru constituire, precum și alte informații care decurg din înregistrările în Registrul GECT.

(4) Documentele prevăzute la alin. (3) pot fi cerute și eliberate prin corespondență sau prin orice alte mijloace prevăzute de lege.

(5) Tarifele percepute pentru eliberarea de copii și/sau informații, indiferent de modalitatea de transmitere, nu vor depăși costurile administrative implicate de eliberarea acestora.

(6) Cuantumul tarifelor percepute se aprobă prin ordin al ministrului dezvoltării, lucrărilor publice și locuințelor.

(7) Sumele provenite din încasarea tarifelor se constituie ca venit la bugetul de stat.

Art. 5. — Controlul și auditul modului de utilizare a fondurilor publice gestionate de o GECT constituită în România se realizează de către instituțiile abilitate, conform prevederilor legale în vigoare.

CAPITOLUL III

Constituirea și înscrierea Grupării europene de cooperare teritorială

Art. 6. — (1) Pentru constituirea GECT pe teritoriul României sunt necesare următoarele documente:

a) documentele constitutive, respectiv statutul și convenția, semnate de toți membrii GECT, care cuprind toate elementele prevăzute de art. 8 și 9 din Regulament;

b) hotărârea consiliului local sau a consiliului județean, după caz, în situația în care solicitantul/solicitanții din România este/sunt unități administrativ-teritoriale;

c) avizele de participare la GECT emise pentru toți membrii, în condițiile legii și ale Regulamentului;

d) avizul conform al autorității publice centrale cu competențe în domeniul de activitate al GECT, conform prevederilor legale în vigoare.

(2) Competențele pe care organismele prevăzute la art. 2 alin. (2) le exercită în calitate de autoritate publică nu pot constitui obiectul unei convenții.

(3) Documentele prevăzute la alin. (1) se prezintă în limba română.

Art. 7. — (1) Pentru participarea la o GECT, membrii români, respectiv străini, așa cum sunt definiți la art. 2 alin. (2) și (4), au obligația de a obține avizul de participare emis de autoritatea de notificare, respectiv de autoritățile similare din alte state implicate în constituirea GECT.

(2) După aprobarea în unanimitate de către membri a proiectelor de convenție și de statut, reprezentanții membrilor români ai GECT înaintează autorității de notificare o cerere, însoțită de următoarele documente:

a) documentele constitutive, respectiv statutul și convenția, semnate de toți membrii GECT, în traducere autorizată în limba română;

b) hotărârea consiliului local sau a consiliului județean, după caz, în situația în care solicitantul/solicitanții din România este/sunt unități administrativ-teritoriale.

(3) În termen de 30 de zile calendaristice de la data primirii cererii de autorizare a participării, însoțită de documentele

prevăzute la alin.(2), autoritatea de notificare verifică îndeplinirea condițiilor prevăzute la art. 8 și 9 din Regulament și decide, după caz, asupra acordării sau nu a avizului de participare la GECT.

(4) În scopul emiterii avizului de participare, autoritatea de notificare solicită avizele consultative autorităților administrației publice centrale în funcție de competențele acestora în domeniul de activitate al GECT. Avizele consultative se eliberează în termen de 10 zile lucrătoare de la data primirii solicitării din partea autorității de notificare.

(5) Decizia autorității de notificare privind avizul de participare la GECT poate fi contestată în condițiile legii contenciosului administrativ.

Art. 8. — (1) Membrii GECT aprobă, cu unanimitate de voturi, convenția și statutul, modificate potrivit observațiilor formulate în avizele de participare emise de autoritatea de notificare din România și, pentru membrii care nu au sediul pe teritoriul țării noastre, de autoritățile similare din acele state membre sau terțe, după caz.

(2) După aprobarea actelor prevăzute la alin. (1), membrii GECT transmit autorității de notificare o cerere, precum și documentele menționate la art. 6, în vederea emiterii autorizației de funcționare.

Art. 9. — (1) În termen de 30 de zile calendaristice de la data primirii cererii însoțite de documentele prevăzute la art. 6 alin. (1), pe baza avizelor de participare emise conform art. 7 pentru membrii români și a documentelor echivalente emise pentru membrii străini ai GECT, autoritatea de notificare verifică îndeplinirea condițiilor prevăzute la art. 8 și 9 din Regulament și decide, după caz, asupra autorizării sau neautorizării funcționării GECT.

(2) În cazul în care autoritatea de notificare constată că sunt întrunite condițiile prevăzute în Regulament, eliberează autorizația de funcționare a GECT, necesară îndeplinirii procedurii de constituire a GECT, care se desfășoară în fața instanței judecătorești.

(3) Dacă autoritatea de notificare nu autorizează funcționarea, va comunica membrilor GECT decizia sa motivată, în termen de 30 de zile lucrătoare de la data depunerii cererii și a documentelor necesare luării deciziei.

(4) Decizia de respingere a funcționării GECT emisă de autoritatea de notificare poate fi contestată în condițiile legii contenciosului administrativ.

Art. 10. — (1) În termen de 5 zile lucrătoare de la data comunicării autorizației de funcționare, reprezentanții GECT înaintează judecătorei în a cărei circumscripție teritorială urmează să-și aibă sediul o cerere de constituire a GECT, însoțită de autorizația de funcționare eliberată de autoritatea de notificare și de documentele prevăzute la art. 6 alin. (1).

(2) În termen de 10 zile lucrătoare de la depunerea cererii de constituire și a documentelor prevăzute la art. 6 alin. (1), instanța verifică legalitatea acestora și dispune, prin încheiere, asupra constituirii GECT sau asupra respingerii cererii.

(3) Încheierile de admitere a cererii de constituire se comunică GECT, la sediul menționat în cererea de constituire, și se transmit de către reprezentanții acesteia autorității de notificare, în vederea înscrierii în Registrul GECT.

(4) Încheierile de respingere a cererii de constituire pot fi atacate cu recurs, în conformitate cu prevederile legii. Hotărârea definitivă a instanței de recurs, prin care cererea de constituire este admisă, se comunică GECT, la sediul menționat în cererea de constituire, care o transmite autorității de notificare, în vederea înscrierii în Registrul GECT.

(5) Înscrierea în Registrul GECT se efectuează în termen de 24 de ore de la data primirii de către autoritatea de notificare a încheierii de admitere sau, după caz, a hotărârii irevocabile a instanței de recurs.

(6) GECT dobândește personalitate juridică de la data înscrierii în Registrul GECT. După efectuarea înscrierii, GECT transmite, pe cheltuiala sa, un anunț de constituire Regiei Autonome „Monitorul Oficial” din România și Jurnalului Oficial al Uniunii Europene, spre publicare, cu respectarea prevederilor art. 5 din Regulament.

(7) GECT are obligația să transmită autorității de notificare dovada îndeplinirii obligațiilor prevăzute de alin.(6).

Art. 11. — Unei GECT înregistrată în condițiile prezentei ordonanțe de urgență pe teritoriul României îi sunt aplicabile prevederile Regulamentului, ale statutului și convenției aferente, precum și ale legii române, în sensul art. 2 alin. (1) lit. c) din Regulament.

Art. 12. — Documentele ce emană de la o GECT trebuie să cuprindă în mod expres denumirea acesteia, însoțită de mențiunea „grupare europeană de cooperare teritorială” sau de inițialele „G.E.C.T.”

Art. 13. — În situația în care o entitate română dintre cele prevăzute la art. 2 alin. (2) dorește participarea la o GECT constituită pe teritoriul altui stat membru al Uniunii Europene, procedura de emitere a avizului de participare este cea prevăzută la art. 7.

CAPITOLUL IV

Organizarea și funcționarea Grupării europene de cooperare teritorială

Art.14. — (1) Modul de organizare și funcționare a GECT se stabilește prin documentele constitutive, cu respectarea prevederilor art. 3 și art. 8—10 din Regulament.

(2) GECT răspunde cu patrimoniul propriu pentru obligațiile asumate după constituirea sa.

(3) Răspunderea membrilor pentru obligațiile GECT este subsidiară și solidară, însă proporțională cu aportul fiecăruia la constituirea patrimoniului GECT.

Art. 15. — Autoritatea de notificare poate solicita în orice moment atât GECT, cât și instituțiilor implicate în funcționarea sa, orice date, informații sau documente privind activitatea desfășurată de GECT, inclusiv în scopul verificării întrunirii cerințelor prevăzute de art. 1 alin. (2) din Regulament.

CAPITOLUL V

Modificarea documentelor constitutive ale Grupării europene de cooperare teritorială

Art.16. — (1) Orice modificare a documentelor constitutive ale GECT trebuie să aibă la bază acordul tuturor membrilor GECT.

(2) Modificările documentelor constitutive se transmit autorității de notificare, în vederea autorizării, potrivit art. 7 și 8 din prezenta ordonanță de urgență și conform art. 4 alin. (6) din Regulament, însoțite de documentele constitutive consolidate și de acordul membrilor GECT.

CAPITOLUL VI

Dizolvarea și lichidarea Grupării europene de cooperare teritorială

Art. 17. — GECT se dizolvă:

- a) de drept;
- b) prin hotărâre judecătorească;
- c) prin hotărârea membrilor săi.

Art. 18. — GECT se dizolvă de drept prin:

- a) împlinirea duratei pentru care a fost constituită;
- b) realizarea sau, după caz, imposibilitatea realizării scopului pentru care a fost constituită;
- c) retragerea membrilor români din cadrul GECT constituită pe teritoriul României;
- d) reducerea numărului de membri, astfel încât condiția prevăzută la art. 3 alin. (2) din Regulament nu mai este îndeplinită.

Art. 19. — (1) GECT se dizolvă, prin hotărâre judecătorească, în cazul declarării insolvenței GECT sau la cererea oricărei persoane interesate ori a autorității de notificare, când activitatea desfășurată de o GECT nu mai corespunde scopului pentru care a fost constituită și/sau când aduce atingere ordinii publice, securității publice, sănătății publice, moralei și interesului public.

(2) În cazul în care se constată că activitatea desfășurată de o GECT nu corespunde scopului pentru care a fost constituită și/sau aduce atingere ordinii publice, securității publice, sănătății publice, moralei și interesului public, organismul cu competențe în domeniu sesizează autoritatea de notificare imediat ce a luat cunoștință de aceasta.

(3) Autoritatea de notificare, pe baza sesizărilor organismelor competente și a avizelor consultative ale autorităților administrației publice centrale, poate restrânge sau interzice activitatea unei GECT pe teritoriul României sau poate solicita membrilor români dintr-o GECT constituită pe teritoriul unui alt stat membru să se retragă din aceasta, în cazul în care activitatea respectivă nu încetează.

(4) Dizolvarea este de competența judecătoriei în a cărei circumscripție teritorială se află sediul GECT.

Art. 20. — GECT se poate dizolva și prin hotărâre a membrilor săi. În termen de 15 zile lucrătoare de la data aprobării dizolvării, hotărârea este comunicată autorității de notificare, pentru efectuarea unei mențiuni în acest sens în Registrul GECT.

Art. 21. — (1) Dizolvarea GECT are ca efect deschiderea procedurii lichidării.

(2) În cazurile de dizolvare prevăzute de art. 18, lichidatorii vor fi numiți prin însăși hotărârea judecătorească.

(3) În cazul dizolvării prevăzute de art. 19, lichidatorii vor fi numiți de către membrii GECT, prin hotărârea de dizolvare.

(4) Lichidatorii vor putea fi persoane fizice sau persoane juridice, autorizate în condițiile legii.

Art. 22. — Imediat după intrarea lor în funcție, lichidatorii vor face inventarul și vor încheia un bilanț care să constate situația exactă a activului și pasivului GECT. Ei vor ține un registru cu toate operațiunile lichidării în ordinea datei acestora.

Art. 23. — (1) Lichidatorii sunt obligați să continue operațiunile juridice în curs, să încaseze creanțele, să plătească creditorii și, dacă numerarul este insuficient, să transforme și restul activului în bani, procedând la vânzarea prin licitație publică a bunurilor mobile și imobile.

(2) Lichidatorii pot realiza numai acele operațiuni noi care sunt necesare finalizării celor aflate în curs.

Art. 24. — (1) Suma cuvenită creditorului cunoscut care refuză să primească plata creanței sale se va consemna în contul său.

(2) Dacă plata creanței nu se poate face imediat sau atunci când creanța este contestată, lichidarea nu se va declara terminată înainte de a se garanta creditorii.

Art. 25. — Lichidatorii răspund solidar pentru daunele cauzate creditorilor din culpa lor.

Art. 26. — Atât față de GECT, cât și față de membrii acesteia lichidatorii sunt supuși regulilor mandatului.

Art. 27. — După terminarea lichidării, lichidatorii sunt obligați ca în termen de două luni să depună bilanțul și registrul în care sunt înscrise operațiunile de lichidare la autoritatea de notificare și să publice într-un ziar de circulație națională un anunț cu privire la depunerea acestor documente.

Art. 28. — Dacă în termen de 30 de zile libere de la efectuarea formalităților de publicitate nu se înregistrează nicio contestație, bilanțul se consideră definitiv aprobat și lichidatorii, cu autorizarea judecătoriei, vor remite membrilor GECT sumele rămase din lichidare, împreună cu toate registrele și actele GECT. Numai după aceasta lichidatorii vor fi considerați descărcați și li se va elibera, în acest scop, un act constatator.

Art. 29. — (1) Contestațiile la bilanțul lichidatorilor se pot formula de orice persoană interesată la judecătoria în a cărei circumscripție teritorială se află sediul GECT lichidate.

(2) Toate contestațiile se soluționează printr-o singură hotărâre. Sentința pronunțată de judecătoria este executorie și este supusă numai recursului.

(3) După terminarea lichidării, lichidatorii trebuie să ceară radierea GECT din Registrul GECT.

Art. 30. — În termen de 15 zile lucrătoare de la data dizolvării, hotărârea de dizolvare-lichidare se comunică autorității de notificare, în vederea efectuării radierii din Registrul GECT și eliberării certificatului de radiere.

Art. 31. — (1) Gruparea încetează la data radierii din Registrul GECT.

(2) Radierea se face în baza actului constatator eliberat lichidatorilor, în condițiile prevăzute la art. 29, prin care se atestă descărcarea acestora de obligațiile asumate.

Art. 32. — GECT transmite, pe cheltuiala sa, actul prin care s-a constatat dizolvarea și un certificat eliberat de autoritatea de notificare privitor la efectuarea radierii GECT Regiei Autonome „Monitorul Oficial”, spre publicare în Monitorul Oficial al României, Partea a IV-a, și un comunicat în acest sens Oficiului Publicațiilor Oficiale ale Comunităților Europene, în vederea publicării în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene.

PRIM-MINISTRU
CĂLIN POPESCU-TĂRICEANU

Contrasemnează:

Ministrul dezvoltării,
lucrărilor publice și locuințelor,

László Borbély

Ministrul internelor și reformei administrative,

Cristian David

p. Secretarul de stat al Departamentului
pentru Afaceri Europene,

Aurel Ciobanu-Dordea

Ministrul economiei și finanțelor,

Varujan Vosganian

București, 12 noiembrie 2007.
Nr. 127.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL TRANSPORTURILOR
Nr. 1.061 din 23 octombrie 2007

MINISTERUL ECONOMIEI ȘI FINANȚELOR
Nr. 1.952 din 7 noiembrie 2007

ORDIN

pentru aprobarea bugetului de venituri și cheltuieli rectificat pe anul 2007 al Regiei Autonome „Registrul Auto Român” de sub autoritatea Ministerului Transporturilor

În temeiul prevederilor art. 1 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 1/2007 privind aprobarea bugetelor de venituri și cheltuieli ale unităților din subordinea, coordonarea sau sub autoritatea ministerelor, celorlalte organe de specialitate ale administrației publice centrale, precum și a autorităților publice centrale, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 176/2007, cu modificările ulterioare, ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 88/2007 cu privire la rectificarea bugetului de stat pe anul 2007, ale art. 5 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 367/2007 privind organizarea și funcționarea Ministerului Transporturilor, cu modificările ulterioare, și ale art. 11 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 386/2007 privind organizarea și funcționarea Ministerului Economiei și Finanțelor, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul transporturilor și ministrul economiei și finanțelor emit următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă bugetul de venituri și cheltuieli rectificat pe anul 2007 al Regiei Autonome „Registrul Auto Român”, care funcționează sub autoritatea Ministerului Transporturilor, prevăzut în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — (1) Cheltuielile totale aferente veniturilor totale înscrise în bugetul de venituri și cheltuieli reprezintă limite maxime, care nu pot fi depășite decât în cazuri justificate și numai cu aprobarea ministerului avizator, la propunerea Ministerului Transporturilor.

(2) În cazul în care în execuție se înregistrează depășiri sau nerealizări ale veniturilor totale aprobate, Regia Autonomă

„Registrul Auto Român” poate efectua cheltuieli totale proporțional cu gradul de realizare a veniturilor totale.

Art. 3. — La data intrării în vigoare a prezentului ordin, Ordinul ministrului transporturilor nr. 750/2007 pentru aprobarea bugetului de venituri și cheltuieli rectificat pe anul 2007 al Regiei Autonome „Registrul Auto Român” de sub autoritatea Ministerului Transporturilor, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 590 din 28 august 2007, se abrogă.

Art. 4. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. 5. — Regia Autonomă „Registrul Auto Român” va duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Ministrul transporturilor,
Ludovic Orban

Ministrul economiei și finanțelor,
Varujan Vosganian

MINISTERUL TRANSPORTURILOR
REGIA AUTONOMĂ „REGISTRUL AUTO ROMÂN”

BUGETUL DE VENITURI ȘI CHELTUIELI RECTIFICAT PE ANUL 2007

— mii lei —

		INDICATOR	Nr. rd.	BVC 2007 aprobat	BVC 2007 rectificat	Diferente	%
0	1	2	3	4	5	6=5-4	7=5/4
	I	VENITURI TOTALE, (rd.2+ 10+ 15)	1	140.000,00	150.000,00	10.000,00	107,14
	1	Venituri din exploatare – total, din care:	2	137.494,00	147.494,00	10.000,00	107,27
		a) producția vândută	3	137.060,00	147.060,00	10.000,00	107,30
		b) venituri din vânzarea mărfurilor	4				
		c) venituri din subvenții de exploatare aferente cifrei de afaceri, din care:	5				
		-subvenții, cf. preved. legale în vigoare	5a				
		-transferuri, cf. preved. legale în vigoare	5b				
		d) producția imobilizată	6				
		e) alte venituri din exploatare, din care:	7	434,00	434,00		
		- venituri din subvenții de exploatare aferente altor venituri	8				
		- alte venituri din exploatare	9	434,00	434,00		
	2	Venituri financiare – total, din care:	10	2.506,00	2.506,00		
		a) venituri din interese de participare	11				
		b) venituri din alte investiții financiare și creanțe care fac parte din activele imobilizate	12				
		c) venituri din dobânzi	13	2.359,00	2.359,00		
		d) alte venituri financiare	14	147,00	147,00		
	3	Venituri extraordinare	15				
	II.	CHELTUIELI TOTALE (rd.17+40+43)	16	94.000,00	100.500,00	6.500,00	106,91
	1	Cheltuieli de exploatare – total, din care:	17	93.856,00	100.356,00	6.500,00	106,93
		a) cheltuieli materiale	18	10.000,00	8.500,00	-1.500,00	85,00
		b) alte cheltuieli din afară (cu energia și apa)	19	2.000,00	2.000,00		
		c) cheltuieli privind mărfurile	20				
		d) cheltuieli cu personalul, din care:	21	51.984,00	64.889,00	12.905,00	124,82
		- salarii	22	37.390,40	47.636,00	10.245,60	127,40

*) Anexa este reprodusă în facsimil.

	- cheltuieli cu asigurările și protecția socială, din care:	23	10.231,80	13.036,00	2.804,20	127,41
	- cheltuieli privind contribuția la asigurări sociale	24	7.240,00	9.225,00	1.985,00	127,42
	- cheltuieli privind contribuția la asigurări pt. șomaj	25	747,80	952,72	204,92	127,40
	- cheltuieli privind contribuția la asigurări sociale de sănătate	26	2.244,00	2.858,28	614,28	127,37
	- alte cheltuieli cu personalul, din care:	27	4.361,80	4.217,00	-144,80	96,68
	- fonduri speciale aferente fondului de salarii, din care	28	1.161,80	1.717,00	552,20	147,79
	- cheltuieli sociale 2%, din care:	28a	747,80	952,00	205,00	127,31
	1 - tichete de creșă (cf.art.3 din L193/2006)	28a1	18,00	18,00		
	2 - tichete cadou pentru ch.sociale (cf.art.2 din L 193/2006)	28b				
	- fd. accidente de muncă și boli profesionale	28c	320,00	645,00	325,00	201,56
	- fd. garantare creanțe salariați	28d	94,00	120,00	26,00	127,66
	- tichete de masă	29	3.200,00	2.500,00	-700,00	78,13
	e) ajustarea valorii immobilizărilor corporale și necorporale	30	8.500,00	5.500,00	-3.000,00	64,71
	f) ajustarea valorii activelor circulante	31				
	g) alte cheltuieli de exploatare, din care:	32	21.372,00	19.467,00	-1.905,00	91,09
	-cheltuieli cu prestațiile din afara societății, din care:	33	20.452,00	18.477,00	-1.975,00	90,34
	- cheltuieli de protocol, din care:	34	920,00	990,00	70,00	107,61
	- tichete de cadou pentru protocol (cf. art.2 din L193/2006)	34a	30,00	30,00		
	- cheltuieli de reclama și publicitate, din care:	35	30,00	30,00		
	- tichete cadou pentru ch. de reclamă și publicitate (cf.art.2 din L193/2006)	35a	15,00	15,00		
	- tichete cadou pentru campanii de marketing, studiul pieței, promovarea pe piețe existente sau noi (cf.art. 2 din L193/2006)	35b	15,00	15,00		
	- cheltuieli cu sponsorizarea	36	80,00	280,00	200,00	350,00
	- alte cheltuieli, din care	37	1.500,00	1.000,00	-500,00	66,67
	- taxa pt. activitatea de exploatare a resurselor minerale	38				

		- redevența din concesionarea bunurilor publice	39	250,00	250,00		
	2	Cheltuieli financiare – total, din care:	40	144,00	144,00		
		- cheltuieli privind dobânzile	41	44,00	44,00		
		- alte cheltuieli financiare	42	100,00	100,00		
	3	Cheltuieli extraordinare	43				
III.		REZULTATUL BRUT (profit /pierdere)	44	46.000,00	49.500,00	3.500,00	107,61
IV.		ALTE CHELTUIELI DEDUCTIBILE STABILITE POTRIVIT LEGII, din care:	45				
		- fond de rezervă	46				
V.		ACOPERIREA PIERDERILOR DIN ANII PRECEDENȚI	47				
VI.		IMPOZIT PE PROFIT	48	7.360,00	7.920,00	560,00	107,61
VII.		PROFITUL CONTABIL RĂMAS DUPĂ DEDUCEREA IMPOZITULUI PE PROFIT, din care:	49	38.640,00	41.580,00	2.940,00	107,61
	1	Rezerve legale	50				
	2	Acoperirea pierderilor contabile din anii precedenți	51				
	3	Alte rezerve reprezentând facilități fiscale prevăzute de lege	52				
	4	Constituirea surselor proprii de finanțare pentru. proiectele cofinanțate din împrumuturi externe, precum și pentru constituirea surselor necesare rambursării ratelor de capital, plății dobânzilor, comisioanelor și altor costuri aferente acestor împrumuturi externe	53				
	5	Alte repartizări prevăzute de lege	54				
	6	Participarea salariaților la profit în limita a 10% din profitul net, dar nu mai mult de nivelul unui salariu de bază mediu lunar realizat la nivelul operatorului economic în exercițiul financiar de referință	55	3.864,00	4.158,00	294,00	107,61

7	Minim 50% vărsăminte la bugetul de stat sau local în cazul regiilor autonome, ori dividende în cazul societăților /companiilor naționale și societăților cu capital integral sau majoritar de stat	56	19.320,00	20.790,00	1.470,00	107,61
8	Profitul nerepartizat pe destinațiile prevăzute la pct.1-7 se repartizează la alte rezerve și constituie sursa proprie de finanțare	57	15.456,00	16.632,00	1.176,00	107,61
VIII	SURSE DE FINANȚARE A INVESTIȚIILOR, din care:	58	65.891,00	67.533,00	1.642,00	102,49
1	Surse proprii	59	64.853,00	66.029,00	1.176,00	101,81
2	Alocații de la buget	60				
3	Credite bancare	61				
	- interne	62				
	- externe	63				
4	Alte surse - Fonduri ext. nerambursabile PHARE	64	1.038,00	1.504,00	466,00	144,89
IX.	CHELTUIELI PENTRU INVESTIȚII, din care:	65	65.891,00	67.533,00	1.642,00	102,49
1	Investiții, inclusiv investiții în curs la finele anului	66	65.891,00	67.533,00	1.642,00	102,49
2	Rambursări de rate aferente creditelor pentru investiții	67				
	- interne	68				
	- externe	69				
X	REZERVE, din care:	70				
1	Rezerve legale	71				
2	Rezerve statutare	72				
3	Alte rezerve	73				
XI	DATE DE FUNDAMENTARE	74				
1	Venituri totale	75	140.000,00	150.000,00	10.000,00	107,14
2	Cheltuieli aferente veniturilor totale	76	94.000,00	100.500,00	6.500,00	106,91
3	Nr. prognozat de personal la finele anului	77	1.475	1.475		
4	Nr. mediu personal total	78	1.475	1.475		
5	Fond de salarii, din care:	79	37.390,40	47.636,00	10.245,60	127,40
	a) fondul de salarii aferent posturilor blocate	80				
	b) fond de salarii aferent conducătorului operatorului economic potrivit art. 7 (1) din OUG nr. 79/2001, din care:	81	153,00	153,00		
	- sporuri, adaosuri, premii și alte drepturi de natură salarială, potrivit art. 7 (2) din OUG nr. 79/2001	82	15,00	15,00		
	- premiul anual, potrivit art. 7(4) din OUG nr. 79/2001	83	68,00	68,00		

	c) fond de salarii aferent personalului angajat pe bază de contract individual de muncă cu durata nelimitată de timp	84	36.612,40	46.768,00	10.155,60	127,74
	d) fond de salarii aferent personalului angajat pe bază de contract individual de muncă cu durata limitată de timp	85	362,00	385,00	23,00	106,35
	e) alte cheltuieli cu personalul	86	263,00	330,00	67,00	125,48
6	Câștigul mediu lunar pe salariat	87	2.090,36	2.669,60	579,24	127,71
7	Productivitatea muncii pe total personal mediu (mii lei/persoana) – în prețuri curente	88				
8	Productivitatea muncii pe total personal mediu (mii lei/persoana) – în prețuri comparabile	89				
9	Productivitatea muncii în unități fizice pe total personal mediu (unități fizice/persoană)*	90	710,46	909,39	198,93	128,00
10	Cheltuieli totale la 1000 lei venituri totale (cheltuieli totale/venituri totale) x 1000	91	671,43	670,00	-1,43	99,79
11	Plăți restante – total	92				
	- prețuri curente	93				
	- prețuri comparabile (rd. 93 x indicele de creștere al prețurilor prognozate)	94				
12	Creanțe restante – total	95	46,95	46,95		
	- prețuri curente	96	46,95	46,95		
	- prețuri comparabile (rd. 96 x indicele de creștere a prețurilor prognozate)	97				

* Indicator fizic = nr. eliberări cărți identitate vehicule și modificări ale acestora

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

— SECȚIILE UNITE —

DECIZIA Nr. LI (51)

din 4 iunie 2007

Dosar nr. 23/2007

Sub președinția domnului profesor univ. dr. Nicolae Popa, președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție, Înalta Curte de Casație și Justiție, constituită în Secții Unite, în conformitate cu dispozițiile art. 25 lit. a) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, s-a întrunit pentru a examina recursul în interesul legii, declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, cu privire la aplicarea pedepsei accesorii a interzicerii drepturilor în cazul condamnării inculpaților minori.

Secțiile Unite au fost constituite cu respectarea dispozițiilor art. 34 din Legea nr. 304/2004, republicată, fiind prezenți 90 de judecători din totalul de 115 aflați în funcție.

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a fost reprezentat de procurorul Nicoleta Eucarie.

Reprezentanta procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a susținut recursul în interesul legii, cerând să fie admis în sensul de a se decide că pedeapsa accesorie prevăzută în art. 71 raportat la art. 64 lit. a) și b), precum și la art. 71 alin. 3 cu referire la art. 64 lit. d) din Codul penal este aplicabilă și inculpaților minori, iar executarea acesteia începe la împlinirea vârstei de 18 ani.

SECȚIILE UNITE,

deliberând asupra recursului în interesul legii, constată următoarele:

În practica instanțelor judecătorești nu există un punct de vedere unitar cu privire la aplicarea pedepsei accesorii în cazul inculpaților minori condamnați la pedeapsa închisorii.

Astfel, unele instanțe, stabilind pedepse cu închisoarea inculpaților minori, au considerat că nu li s-ar putea aplica și pedepse accesorii, în temeiul art. 71 cu referire la art. 64 din Codul penal, deoarece, potrivit dispozițiilor art. 109 alin. 4 din același cod, „condamnările pronunțate pentru fapte săvârșite în timpul minorității nu atrag incapacități sau decăderi”.

Au fost și instanțe care au apreciat că pedepsele accesorii sunt aplicabile și inculpaților minori, însă numai după împlinirea vârstei de 18 ani.

În fine, alte instanțe s-au pronunțat în sensul că pedeapsa accesorie este aplicabilă și inculpaților minori, iar executarea acesteia începe la împlinirea vârstei de 18 ani, când minorul devine major.

Aceste din urmă instanțe au interpretat și aplicat corect dispozițiile legii.

Art. 71 din Codul penal, în conținutul ce i s-a dat prin art. 1 pct. 22 din Legea nr. 278/2006, prevede mai întâi, la alineatul 1, că „pedeapsa accesorie constă în interzicerea drepturilor prevăzute în art. 64”, iar în continuare, în cadrul alineatului 2, aduce precizarea potrivit căreia „condamnarea la pedeapsa detențiunii pe viață sau a închisorii atrage de drept interzicerea drepturilor prevăzute în art. 64 lit. a)–c) din momentul în care hotărârea de condamnare a rămas definitivă și până la terminarea executării pedepsei, până la grațierea totală sau a restului de pedeapsă ori până la împlinirea termenului de prescripție a executării pedepsei”.

În fine, în cuprinsul alineatului 3 din același articol s-a reglementat că „interzicerea drepturilor prevăzute în art. 64 lit. d) și e) se aplică ținându-se seama de natura și gravitatea infracțiunii săvârșite, de împrejurările cauzei, de persoana infractorului și de interesele copilului ori ale persoanei aflate sub tutelă sau curatelă”.

Pe de altă parte, art. 109 din Codul penal, prin care sunt reglementate pedepsele pentru minori, prevede, la alineatul 3, că „pedepsele complementare nu se aplică minorului”, fără să

conțină nicio dispoziție referitoare la pedepsele accesorii pentru această categorie de infractori.

Dispoziția din alineatul 4 al acestui articol, potrivit căreia „condamnările pronunțate pentru fapte săvârșite în timpul minorității nu atrag incapacități sau decăderi”, nu poate avea semnificația ce i se atribuie de unele instanțe, în sensul că ar excepta pe minori și de la aplicarea pedepsei accesorii la care se referă art. 71 din Codul penal, câtă vreme este evident că dispoziția respectivă nu reglementează o astfel de excepție, iar natura juridică a pedepsei accesorii este diferită de aceea a incapacităților sau decăderilor, care privesc situația condamnatului după executarea pedepsei.

Or, din moment ce pedeapsa accesorie care urmează soarta pedepsei principale, decurgând din aceasta, are efecte limitate, numai pe perioada cât condamnatul execută pedeapsa privativă de libertate, este evident că nicio rațiune nu impune exonerarea minorului de la rigorile unei asemenea pedepse pe timpul cât se află în detenție ca efect al condamnării sale.

A considera altfel ar însemna să se ajungă la situația inadmisibilă ca un condamnat minor să păstreze exercițiul anumitor drepturi chiar și în perioada în care este lipsit de libertate.

Evident, specificul situației în care se poate afla o persoană condamnată pentru infracțiuni săvârșite în timpul minorității presupune existența unui câmp deosebit de restrâns al drepturilor de la exercițiul cărora ar fi împiedicat de pedeapsa accesorie, limitat la drepturile părintești pentru cei între 16—18 ani, dar o asemenea pedeapsă devine deplin efectivă în cazul celor ce devin majori în cursul procesului penal sau în timpul executării pedepsei.

În consecință, în temeiul dispozițiilor art. 25 lit. a) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, precum și al art. 414² din Codul de procedură penală, urmează a se admite recursul în interesul legii și a se decide că pedeapsa accesorie prevăzută în art. 71, raportat la art. 64 lit. a) și b), și în art. 71 alin. 3 cu referire la art. 64 lit. d) din Codul penal este aplicabilă și inculpaților minori, executarea unei asemenea pedepse începând la împlinirea vârstei de 18 ani, atunci când minorul devine major în cursul procesului penal sau în timpul executării pedepsei.

PENTRU ACESTE MOTIVE

În numele legii

DECID :

Admit recursul în interesul legii declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție. Pedepșa accesorie prevăzută de art. 71 raportat la art. 64 lit. a) și b) și art. 71 alin. 3 cu referire la art. 64 lit. d) din Codul penal este aplicabilă și inculpaților minori, pedeapsă a cărei executare va începe la împlinirea vârstei de 18 ani, atunci când minorul urmează să devină major în cursul procesului penal sau în timpul executării pedepsei.

Obligatorie, pentru instanțe, potrivit art. 414² alin. 3 din Codul de procedură penală.

Pronunțată astăzi, 4 iunie 2007.

PREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Prim-magistrat-asistent,
Victoria Maftei

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

— SECȚIILE UNITE —

DECIZIA Nr. LIII (53)

din 4 iunie 2007

Dosar nr. 18/2007

Sub președinția domnului profesor univ. dr. Nicolae Popa, președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție,

Secțiile Unite ale Înaltei Curți de Casație și Justiție, în conformitate cu dispozițiile art. 25 lit. a) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, s-au întrunit pentru a examina recursul în interesul legii, declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, cu privire la aplicabilitatea dispozițiilor art. 35 din Legea nr. 33/1994 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică, în cazul acțiunilor având ca obiect imobile expropriate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, introduse după intrarea în vigoare a Legii nr. 10/2001.

Secțiile Unite au fost constituite cu respectarea dispozițiilor art. 34 din Legea nr. 304/2004, republicată, fiind prezenți 90 de judecători din totalul de 115 aflați în funcție.

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a fost reprezentat de procurorul Antoaneta Florea.

Reprezentanta procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a susținut recursul în interesul legii, punând concluzii pentru a fi admis în sensul de a se stabili că acțiunile întemeiate pe dispozițiile art. 35 din Legea nr. 33/1994, având ca obiect imobile expropriate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, introduse după intrarea în vigoare a Legii nr. 10/2001, sunt inadmisibile.

SECȚIILE UNITE,

deliberând asupra recursului în interesul legii, constată următoarele:

În practica instanțelor judecătorești există practică neunitară în aplicarea dispozițiilor art. 35 din Legea nr. 33/1994 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică, invocate ca temei al acțiunilor având ca obiect imobile expropriate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989 introduse după intrarea în vigoare a Legii nr. 10/2001.

În această privință, este de subliniat că, în conformitate cu art. 35 din Legea nr. 33/1994, „dacă bunurile imobile expropriate nu au fost utilizate în termen de un an potrivit scopului pentru care au fost preluate de la expropriat, ... foștii proprietari pot să ceară retrocedarea lor, dacă nu s-a făcut o nouă declarație de utilitate publică”.

Astfel, unele instanțe au considerat că acțiunea în retrocedare, întemeiată pe dispozițiile art. 35 din Legea nr. 33/1994, având ca obiect imobile de natura celor la care se referă Legea nr. 10/2001, este admisibilă și după intrarea în vigoare a acestui act normativ.

S-a motivat că acest punct de vedere se impune întrucât Legea nr. 33/1994, fiind lege specială în materie de expropriere, are prioritate de aplicare față de Legea nr. 10/2001, deoarece procedura administrativă necontencioasă reglementată prin acest ultim act normativ este independentă de acțiunea în

retrocedare, prin excelență contencioasă, întemeiată pe dispozițiile art. 35 din Legea nr. 33/1994.

S-a apreciat că această normă legală complințe măsurile de protecție juridică a expropriatului, în condițiile în care exproprierea, constituind o restricție adusă dreptului de proprietate, apare ca o excepție de la caracterul absolut al dreptului de proprietate.

Alte instanțe, dimpotrivă, s-au pronunțat în sensul că dispozițiile art. 35 din Legea nr. 33/1994 nu pot fi invocate în cazul acțiunilor având ca obiect imobile expropriate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, dacă acestea sunt introduse după intrarea în vigoare a Legii nr. 10/2001.

Aceste instanțe au apreciat că, după intrarea în vigoare a Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, retrocedarea imobilelor expropriate anterior anului 1990 poate avea loc numai în condițiile prevăzute în art. 11 din Legea nr. 10/2001.

Aceste din urmă instanțe au interpretat și aplicat corect dispozițiile legii.

Constituția României a reglementat principiul neretroactivității legii, prevăzând, la art. 15 alin. (2), că „legea dispune numai pentru viitor, cu excepția legii penale sau contravenționale mai favorabile”.

În deplină concordanță cu această reglementare constituțională, Codul civil prevede, în art. 1, că „legea dispune numai pentru viitor” și că „ea n-are putere retroactivă”, instituind astfel principiul neretroactivității legii civile.

Acest principiu de bază, consacrat și în jurisprudența C.E.D.O., afirmă că legea nouă trebuie să respecte suveranitatea legii vechi, în sensul că legea nouă nu poate desființa sau modifica reglementarea juridică anterioară, iar legea veche să admită, la rândul ei, aplicarea imediată și fără rezerve a legii noi, în sensul că acțiunea noii legi se întinde atât asupra faptelor pendinte, cât și asupra efectelor viitoare ale raporturilor juridice trecute.

Normele legale aflate în conflict în cazul imobilelor expropriate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, respectiv dispozițiile Codului civil și cele ale Legii nr. 10/2001, vizează situații născute sub imperiul legii vechi, durabile însă în timp, prin efectele lor juridice, generate uneori de ineficacitatea actelor de preluare.

Deși avantajos, prin posibilitatea părților de a avea acces direct la instanțele judecătorești, dreptul comun, fiind rigid și conservator în câmpul său de aplicare, a fost înlocuit cu Legea nr. 10/2001, care cuprinde atât norme speciale de drept substanțial, cât și reglementarea unei proceduri administrative, obligatorie, prealabilă sesizării instanței.

Prin dispozițiile sale, Legea nr. 10/2001 a suprimat, practic, posibilitatea recurgerii la dreptul comun în cazul ineficacității actelor de preluare a imobilelor naționalizate și, fără să diminueze accesul la justiție, a adus perfecționări sistemului reparator, subordonându-l, totodată, controlului judecătoresc prin norme de procedură cu caracter special.

Potrivit art. 44 alin. (1) faza a II-a din Constituție, conținutul și limitele dreptului de proprietate sunt stabilite de lege. Astfel, prin art. 2 alin. (2) din Legea nr. 10/2001 s-a recunoscut că „persoanele ale căror imobile au fost preluate fără titlu valabil își păstrează calitatea de proprietar avută la data preluării”, care va fi exercitată „după primirea deciziei sau a hotărârii judecătorești de restituire, conform prevederilor prezentei legi”. Drept urmare, decizia sau hotărârea judecătorească de restituire implică parcurgerea procedurii speciale prevăzute în Legea nr. 10/2001, cu excluderea procedurii de drept comun.

Curtea Constituțională a statuat prin Decizia nr. 373 din 4 mai 2006 că „Legea nr. 10/2001 recunoaște persoanelor îndreptățite la restituirea imobilelor preluate abuziv calitatea de proprietar avută la data preluării, însă restituirea în natură a imobilului și implicit exercitarea dreptului de proprietate se fac numai în urma constatării dreptului de proprietate, fie prin decizie a autorității administrative implicate în aplicarea legii, fie prin hotărâre judecătorească, în cazul în care deciziile acesteia sunt atacate în justiție.

Astfel încât, dispunând că proprietarul se poate bucura de toate atributele dreptului său numai pentru viitor, după primirea deciziei sau hotărârii judecătorești de restituire, legiuitorul nu a făcut altceva decât să stabilească cadrul juridic pentru exercitarea atributelor dreptului de proprietate, instituind limitări rezonabile în exercitarea acestui drept, în vederea asigurării securității circuitului juridic, în deplină conformitate cu dispozițiile art. 44 alin. (1) teza a doua din Legea fundamentală”.

Cum această reglementare, dată prin Legea nr. 10/2001, interesează ordinea publică, rezultă că ea este de imediată aplicare, în concordanță cu principiul consacrat în art. 6 alin. (2) din Legea nr. 213/1998 privind proprietatea publică și regimul juridic al acesteia.

În acest cadru legislativ, deci, nu-și mai pot găsi aplicarea dispozițiile art. 35 din Legea nr. 33/1994 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică în cazul acțiunilor având ca obiect imobile expropriate în perioada 6 martie 1945—

22 decembrie 1989, introduse după intrarea în vigoare a Legii nr. 10/2001.

În adevăr, prin textul de lege menționat se prevede că „dacă bunurile imobile expropriate nu au fost utilizate în termen de un an potrivit scopului pentru care au fost preluate de la expropriat, respectiv lucrările nu au fost începute, foștii proprietari pot să ceară retrocedarea lor, dacă nu s-a făcut o nouă declarație de utilitate publică”.

Această dispoziție însă, ca și aceea a art. 481 din Codul civil, în care se prevede că „nimeni nu poate fi silit a ceda proprietatea sa, afară numai pentru cauză de utilitate publică și primind o dreaptă și prealabilă despăgubire”, nu mai pot servi ca temei în cazul acțiunilor având ca obiect imobile expropriate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989 după intrarea în vigoare a Legii nr. 10/2001.

Prin art. 1 alin. (1) din Legea nr. 10/2001 s-a prevăzut că „imobilele preluate în mod abuziv de stat, de organizațiile cooperatiste sau de orice alte persoane juridice în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, precum și cele preluate de stat în baza Legii nr. 139/1940 asupra rechizițiilor și nerestituite, se restituie, în natură, în condițiile prezentei legi”, iar prin dispozițiile din alineatele următoare sunt reglementate măsurile reparatorii în cazurile în care restituirea în natură nu mai este posibilă.

Această reglementare cu caracter special din Legea nr. 10/2001 oferă cadrul juridic complet pentru restituirea în natură și prin măsuri reparatorii în echivalent. În această privință este de subliniat că art. 11 alin. (1) din această lege mai prevede că „imobilele expropriate și ale căror construcții edificate pe acestea nu au fost demolate se vor restitui în natură persoanelor îndreptățite, dacă nu au fost înstrăinate, cu respectarea dispozițiilor legale”, specificând că „dacă persoana îndreptățită a primit o despăgubire, restituirea în natură este condiționată de rambursarea unei sume reprezentând valoarea despăgubirii primite, actualizată cu coeficientul de actualizare stabilit conform legislației în vigoare”.

Dispozițiile din celelalte alineate ale art. 11 și următoarele din Legea nr. 10/2001 asigură realizarea în practică a întregii proceduri de restituire și, respectiv, a măsurilor reparatorii în echivalent, constituind cadrul juridic, cu caracter special, pentru cererile de retrocedare a imobilelor expropriate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, singurul ce poate fi invocat după intrarea în vigoare a dispozițiilor acestei legi.

Ca urmare, câtă vreme Legea nr. 10/2001 constituie o lege specială, reparatorie în cazul imobilelor preluate abuziv de stat, inclusiv prin expropriere, precum și de imediată aplicare, deoarece interesează ordinea publică, iar Legea nr. 33/1994, care reglementează cadrul expropriării pentru cauză de utilitate publică, are un caracter general față de Legea nr. 10/2001, se constată că dispozițiile art. 35 ale acestei din urmă legi nu sunt aplicabile acțiunilor având ca obiect imobile expropriate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989 care au fost introduse după intrarea în vigoare a Legii nr. 10/2001.

O atare interpretare este impusă și de reglementarea ce s-a dat prin art. 6 alin. (2) din Legea nr. 213/1998 privind proprietatea publică și regimul juridic al acesteia, potrivit căruia „bunurile preluate de stat fără un titlu valabil, inclusiv cele obținute prin viciera consimțământului, pot fi revendicate de foștii proprietari sau de succesorii acestora, dacă nu fac obiectul unei legi speciale de reparații”.

În acord cu soluțiile adoptate de Curtea Constituțională a României privind domeniul de aplicare a Legii nr. 10/2001 și buna-credință a cumpărătorului chiriaș, se constată că această lege, în limitele date de dispozițiile art. 6 alin. (2) din Legea nr. 213/1998, constituie dreptul comun în materia retrocedării, în natură sau în echivalent, a imobilelor preluate de stat, cu sau fără titlu valabil, în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989.

Numai persoanele exceptate de la procedura Legii nr. 10/2001, precum și cele care, din motive independente de voința lor, nu au putut, în termenele legale, să utilizeze această procedură au deschisă calea acțiunii în revendicarea-retrocedarea bunului litigios, dacă acesta nu a fost cumpărat, cu bună-credință și cu respectarea dispozițiilor Legii nr. 112/1995, de către chiriași.

Cu atât mai mult sunt, deci, inadmisibile și acțiunile în revendicare introduse după intrarea în vigoare a Legii nr. 10/2001 de persoanele care au utilizat procedura din această lege specială, soluție conformă cu regula *non bis in idem* și cu principiul securității juridice consacrat în jurisprudența C.E.D.O. (Brumărescu — 1997 ș.a.).

Legea nr. 10/2001 suprimă, așadar, acțiunea dreptului comun al revendicării, dar nu și accesul la un proces echitabil, întrucât, ca lege nouă, perfecționează sistemul reparator și procedural, controlul judecătoresc al reparațiilor, prin accesul deplin și liber la trei grade de jurisdicție, în condițiile art. 21 alin. (1) și (3) din Constituție și ale art. 6 alin. 1 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

Potrivit Legii nr. 10/2001 se conferă plenitudine de jurisdicție în materie, cu obligația examinării fondului cauzei, în primă instanță de către tribunal, în apel, pe cale devolutivă, de către curtea de apel și în recurs, în limitele motivelor prevăzute de

art. 304 punctele 1—9 din Codul de procedură civilă, de către Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția civilă și de proprietate intelectuală.

Or, din moment ce a fost adoptată Legea nr. 10/2001, având tocmai caracterul special menționat, care reglementează toate situațiile ce privesc restituirea în natură sau măsuri reparatorii prin echivalent în cazul imobilelor expropriate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, se impune ca dispozițiile art. 35 din Legea nr. 33/1994 să fie considerate rămase fără aplicare în cazul acțiunilor având ca obiect asemenea imobile, dacă au fost introduse după intrarea în vigoare a Legii nr. 10/2001, ca și în toate celelalte cazuri de preluate abuzivă de către stat.

În consecință, în temeiul dispozițiilor art. 25 lit. a) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, precum și ale art. 329 din Codul de procedură civilă, urmează a se admite recursul în interesul legii și a se decide în sensul că dispozițiile art. 35 din Legea nr. 33/1994 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică nu sunt aplicabile în cazul acțiunilor având ca obiect imobile expropriate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, dacă au fost introduse după intrarea în vigoare a Legii nr. 10/2001.

PENTRU ACESTE MOTIVE

În numele legii

D E C I D :

Admit recursul în interesul legii declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție. Dispozițiile art. 35 din Legea nr. 33/1994 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică se interpretează în sensul că: Aceste dispoziții nu se aplică în cazul acțiunilor având ca obiect imobile expropriate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, introduse după intrarea în vigoare a Legii nr. 10/2001.

Obligatorie, pentru instanțe, potrivit art. 329 alin. 3 din Codul de procedură civilă.

Pronunțată astăzi, 4 iunie 2007.

PREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE,
prov. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Prim-magistrat-asistent,
Victoria Maftei

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR



„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 318.51.29/150, fax 318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru vânzări și relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, fax 410.77.36 și 410.47.23
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.



5 948368 157460